

bezelstnosti; vždyť obžalovaný doznal, že již v roce 1930 se dověděl o známkovém právu soukromé obžalobkyně, byť i to pak zase odvolal.

Protože tedy odůvodnění zprošťujícího nálezu v žádném směru neobstojí, bylo zmateční stížnosti podle § 288 odst. 2 čís. 1 a 3 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 5137.

Zákon neobmezuje úpadce v právu žádati ve vlastním jménu o zavedení trestního řízení pro trestný čin podle zákona proti nekalé soutěži, spáchaný na jeho škodu.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1934, Zm IV 201/34.)

Soudy nižších stolic uznaly obžalovaného E. M. vinným přečinem zneužívání podnikových značek a zevních zařízení podniku podle § 29 zák. čís. 111/27 Sb. z. a n. Činu toho se dopustil obžalovaný tím, že označil svůj obchod, vzdálený jen několik kroků od filiálky soukromého žalobce, vedené pod jménem »Sima«, značkou »Simba«. Obžalovaný E. M. namítal ve zmateční stížnosti mimo jiné, že na majetek soukromého žalobce byl uvalen konkurs, takže soukromý žalobce nebyl prý oprávněn podati na něho žalobu pro výše označený trestný čin.

Nejvyšší soud zmateční stížnost obžalovaného zamítl.

Z d ů v o d ů:

Odvolací soud správně vyslovil, že pro rozhodnutí věci nebylo by podstatným zjištění té obžalovaným tvrzené okolnosti, že na majetek soukromého žalobce byl uvalen konkurs, z kteréž okolnosti obžalovaný odvozuje, že soukromý žalobce nebyl by oprávněn k podání obžaloby. Bylo-li právo výlučného používání označení podniku porušeno trestným činem, nelze poškozenému ani v případě vyhlášení konkursu upřít právo ve vlastní osobě uplatňovati porušení práva v trestním řízení, neboť zákon neobmezuje úpadce v jeho právech žádati o zavedení trestního řízení pro spáchání trestného činu na jeho škodu.

Čís. 5138.

Ujednal-li prodávatel s obžalovaným, že přijímá od něho nazpět dodanou mouku, že účty na mouku tu vydané se zrušují a že mouka zůstane u obžalovaného na skladě do té doby, než prodávatel bude mít možnost mouku si odvézt, nabyl prodávatel vlastnického práva k mouce prohlášením podle § 428 obč. zák. (constitutum possessorium) i když nedošla ke hmotnému odevzdání, a obžalovaný se dopustil zpronevěry, zpracoval-li (prodal-li) mouku tu, znaje obsah onoho ujednání a jsa si vědom bezprávnosti svého jednání.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1934, Zm I 530/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 19. dubna 1934, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost není odůvodněna ani, pokud uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Vývody zmateční stížnosti vyvrcholují v tom, že obžalovaný nemohl se dopustiti zpronevěry, ježto sporná mouka byla jeho vlastnictvím, poněvadž poškozený nabyt ujednáním ze dne 6. listopadu 1933 leda obligačního nároku na vydání mouky, nikoli však vlastnického práva k mouce, ježto nedošlo k odevzdání.

V tom směru bylo však zjištěno — a toto zjištění nebylo úspěšně napadeno —, že dne 6. listopadu 1933 došlo mezi Antonínem K-ou a obžalovaným k ujednání, o jehož podstatném obsahu bylo sepsáno potvrzení podepsané obžalovaným, a podle kterého bylo sjednáno, že K. přijímá od obžalovaného nazpět dodanou mu mouku a to 5 pytlů 0, 5 pytlů č. I a 15 pytlů mouky žitné, že účty na tuto mouku vydané se zrušují, že mouka zůstává nadále na skladě u obžalovaného do té doby, nežli K. bude míti možnost mouku si odvézt. V tomto zjištěném ději nelze spatřovati jen právní důvod pro zpětný převod mouky od obžalovaného na K-u, nýbrž i odevzdání prohlášením podle § 428 1. věty obč. zák. (constitutum possessorium). Podle tohoto předpisu odevzdává se věc prohlášením a přechází tím její vlastnictví, dá-li zcizitel prokazatelným způsobem najevo svou vůli, že chce věc budoucně chovati jménem příjemcovým. Nebylo ovšem zjištěno, že obžalovaný jako zcizitel při ústním jednání nebo v listině prohlásil výslovně, že chce spornou mouku budoucně chovati právě jménem příjemcovým, t. j. Antonína K-y, avšak ujednání, že K. vezme mouku zpět a že si ji ponechá u obžalovaného na skladě do té doby, až (K.) bude moci mouku odvézt, nutno při rozumném jeho výkladu, uváží-li se všechny okolnosti, rozuměti jen tak, že obžalovaný tím dal najevo, že mouku, kterou dosud držel vlastním jménem jako její vlastník, bude nyní po dohodě nastoupivší na místo kupní smlouvy nadále chovati jako pouhý schovatel bez vlastního věcného práva jménem Antonína K-y. Prokazatelnost tohoto prohlášení vůle obžalovaného je dána, neboť prohlášení toho obsahu bylo prokázáno svědeckým výsledkem Antonína K-y a odpovídáním výsledkem obžalovaného ve spojení s písemným potvrzením ze dne 6. listopadu 1933. Případné další prokazatelnosti proti třetím osobám není třeba, ježto jde v tomto případě jen o poměr mezi stranami tuto úmluvu přímo ujednavšími. Z toho vyplývá, že Antonín K. nabyt na základě ujednání ze dne 6. listopadu 1933 vlastnictví ke sporné mouce prohlášením podle § 428 obč. zák. a nebylo třeba dalšího zjištění o nastalém hmotném odevzdání mouky. Ježto bylo zjištěno, že obžalovaný mouku pak zpracoval

pokud se týče prodal, znaje obsah ujednání a jsa si plně vědom bezprávnosti svého jednání, nepoužil napadený rozsudek nesprávně zákona, shledal-li v jednání obžalovaného zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Čís. 5139.

Skutečnostmi ze života rodinného (§ 7 odst. 2 zák. čís. 108/1933) jsou jen skutečnosti, týkající se života jednotlivců, nikoli života spolkového; nespádají sem ani interní věci obchodní společnosti nebo společenstva výrobního nebo hospodářského.

Nepořádky v družstvu, jež požívá úvěru u Městské spořitelny, dotýkají se nepřímo obce a všeho občanstva ve městě; odstranění i kárání jich tiskem je ve veřejném zájmu.

Ohled na obchodní tajemství nezprošťuje nikoho povinnosti svědecké, ani obchodní společnost nebo společenstvo povinnosti vydati trestnímu soudu listiny a průkazy, jichž potřebuje ke zjištění pravdy.

Poukaz na § 12 zák. čís. 133/1903 a § 27 min. nař. čís. 134/1903 ř. zák. nezprošťuje svaz společenstev povinnosti sdělití revisní nález trestnímu soudu k účelům průvodním a neopravňuje soud odepřítí jeho použití k důkazu pravdy (omluvitelného omylu).

Obmezil-li obžalovaný sám podklad svého obvinění na určité skutky, které podle obsahu jeho tvrzení, čtenáři sděleného, mají vznesená obvinění ospravedlniti, musí se i při provádění důkazu pravdy obmeziti jen na tyto skutky.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1934, Zm II 387/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě, ze dne 7. června 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem pomluvy podle § 2 zák. o ochr. cti čís. 108/1933, zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a věc vrátil prvnímu soudu, by o ní dále jednal a nové rozhodnutí vydal.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmátečních důvodů čís. 4, 5 a 9 § 281 tr. ř. a to pokud jde o zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. právem, zejména pokud vytýká, že nebyl proveden důkaz revisním nálezem a zprávou Ústředního svazu československých družstev v Praze.

Podle § 7 odst. 2 zák. o ochraně cti je nepřipustným důkaz pravdy a omluvitelného omylu jen, byla-li pachatelem uvedena nebo sdělena skutečnost života rodinného nebo vůbec soukromého, leda že by šlo o výjimky uvedené v § 7 odst. 2 písm. a), b) a c), jichž tu však není. O skutečnosti ze života rodinného v souzeném případě nejde. Skutečnostmi ze života soukromého rozumí se jen skutečnosti týkající se života